

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet til kl. 20.

Mødet udsat kl. 17³⁵.

Mødet genoptaget kl. 20.

Forhandlingen genoptoges.

Stats- og udenrigsministeren (H. C. Hansen): Det bliver jo en debat lidt sent på aftenen, men jeg håber, at det i hvert fald kan være en tilfredsstillelse for det ærede medlem hr. Aksel Møller. Så vidt jeg kan se, bliver det jo til, at de besvarelser, der kommer fra regeringens side, bliver bragt i radioen på et passende sent tidspunkt af aftenen, så forhåndsbeholdningerne over, at de skulle blive bragt på en gunstigere måde, er forhåbentlig dermed overstået.

Nogle af mine kolleger i regeringen vil beskæftige sig med enkelte af de spørgsmål, der er rejst. Finansministeren, økonomi- og arbejdsministeren, forsvarsministeren og enkelte andre ministre vil gøre bemærkninger til visse af de ting, der er fremført under debatten i dag.

Jeg må måske have lov til indledningsvis at gøre et par bemærkninger om det spørgsmål, som også naturligt har været inddraget i ordførernes taler, det, der samler sig om den sovjetrussiske ministerpræsident Bulganins henvendelse til Danmark.

Ministerpræsident Bulganins brev til mig af 28. marts er det regeringens hensigt at besvare i nær fremtid. Det er en selvfølge, at svaret forinden vil blive drøftet i det udenrigspolitiske nævn. Jeg har ikke til hensigt ved denne lejlighed at komme ind på det nærmere indhold af hr. Bulganins brev, men for en umiddelbar betragtning synes det at stå klart, at brevet til mig ligesom brevet til statsminister Gerhardsen indgår som et led i en bredt anlagt diplomatisk aktion, der vender sig imod, at de europæiske NATO-lande modtager bistand i form af atomvåben til udbygning af deres forsvar. Norge og Danmark er ikke ene om at få farerne ved en atomkrig udmalet i dystre farver. Lignende advarsler er over

Moskva radio rettet til Storbritannien, Den tyske Forbundsrepublik, Holland og Grækenland.

Jeg finder det endvidere naturligt her at fremhæve, at når der i ministerpræsidentens brev til mig gives udtryk for muligheden af, at dansk territorium kunne anvendes som udgangspunkt for angrebshandlinger imod Sovjetunionen, må vi selvsagt fuldstændig afvise en sådan tanke. Som ofte tidligere fremhævet er det ikke muligt at mistænke Danmark for at nære angrebshensigter mod noget andet land eller tillade, at dets territorium benyttes til at påbegynde angreb mod nogen. Når vi valgte at løse vort sikkerhedsproblem inden for NATO, og når Atlantpagten fremdeles er det grundlag, hvorpå vi bygger vor sikkerhed, er det ud fra den overbevisning, at medlemslandenes faste beslutning om kollektivt selvforsvar er det bedste middel til at forebygge krig og dermed at sikre vor frihed og betrygge freden.

Når dette er sagt, vil jeg gerne føje til, at det har glædet mig at læse Bulganins henvisning til de, som det hedder, frie og utvungne samtaler, vi havde under mit besøg i Moskva i fjor, og hans bemærkninger om den frugtbringende indflydelse, en åben meningsudveksling har på udviklingen af forholdet mellem landene. Jeg så mit besøg i Moskva som et enkelt led i en ny og glædelig udvikling, der viste sig på mange andre områder, og som gik ud på, at Sovjetunionens ledere var i færd med at lempe på den isolation, der så lang tid havde omgivet sovjetbefolkningen. Det har stedse været regeringens standpunkt, at øst og vest må kunne tale sammen for at undgå, at verden ledes mod en katastrofe. Danmarks fremtidige eksistens — og jeg tror, det gælder mange andre lande måske alle — forudsætter en fredelig udvikling mellem øst og vest. Uden at opgive vore demokratiske idealer og uden at fravige vort syn på diktatur må vi være rede til at forsøge enhver mulighed for gennem nedrustning og på anden vis at mindske spændingen i verden og fremme det fredelige samarbejde mellem nationerne. Som jeg tidligere har sagt og også gerne vil sige det her fra tingets talerstol, må tanken om en afspænding og ønsket om at virke for, at alle nationer i øst og vest kan mødes i fredeligt samarbejde, altid leve i os.